

Књига пророка Данила — број четрдесет један

Павлова пророчка служба: повезивање древног Израиља са духовним Израиљем

Jeff Pippenger
2024-01-05

Апостол Павле био је спона између древног Израиља и духовног Израиља, јер његова служба, његово име, његове личне околности и његово пророчко дело — све то сведочи о овој истини. Он је себе означио као најмањег међу апостолима, јер је прогонио Божји народ.

Јер ја сам најмањи од апостола, који нисам достојан да се назовем апостолом, зато што сам гонио цркву Божију. 1. Коринћанима 15:19.

Име које му је било дато при обраћењу било је Павле, што значи мали или незнатан, јер је био најмањи међу апостолима. Ипак, његово првобитно име било је Саул, што значи „изабран“.

Тада Ананија одговори: Господе, чуо сам од многих за овога човека, колико је зла учинио твојим светима у Јерусалиму; и овде има власт од првосвештеника да веже све који призивају твоје име. А Господ му рече: Иди; јер ми је он избрани сасуд, да понесе име моје пред незнабошце, и царе, и синове Израиљеве, Дела 9:13–15.

Савле је био „изабрани сасуд“ да носи јеванђеље незнабошцима, али је најпре морао бити обраћен и понижен у Павла (мали), јер је требало да буде силан. Павле је разумео да се његова снага налази у његовој малености, односно у његовој слабости.

И да се не бих понео преко мере због обиља откривења, дат ми је трн у телу, весник сатанин да ме удара, да се не бих понео преко мере. За то три пута молих Господа да одступи од мене. И рече ми: Доста ти је моја благодат; јер се моја сила у слабости показује савршеном. Стога ћу се најрадије хвалити својим слабостима, да се сила Христова настани на мени. Зато налазим задовољство у слабостима, у поругама, у оскудицама, у прогонима, у тескобама Христа ради; јер када сам слаб, онда сам силан. 2. Коринћанима 12:7–10.

Саул је био „изабран“, али да би био снажан, био је учињен малим (Павле). Био је изабран да однесе јеванђеље незнабошцима, али је био изабран делом и због свог познавања Старог завета.

Нарочито зато што знам да си вичан свим обичајима и питањима која су међу Јеврејима; стога те молим да ме стрпљиво саслушаш. Мој живот од младости, који је од почетка био међу мојим народом у Јерусалиму, знају сви Јевреји; који ме знају од почетка, ако би хтели да посведоче, да сам по најстрожој секти наше вере живео као фарисеј. Дела

апостолска 26:3–5.

Савле је био поучаван од стране Гамалила, који се сматрао једним од највећих учитеља Писама Старога завета.

„Молба је била услишена, и ‘Павле стаде на степенице, и даде руком знак народу.’ Тај покрет привуче њихову пажњу, док је његово држање улиавало поштовање. ‘А кад настаде велика тишина, проговори им на јеврејском језику, говорећи: Људи, браћо и оци, чујте моју одбрану коју вам сада износим.’ На звук познатих јеврејских речи, ‘они утолико више умукоше’, и у свеопштој тишини он настави: ‘Ја сам заиста човек Јеврејин, рођен у Тарсу киликијском, али одгојен у овоме граду код ногу Гамалилових, по тачности отачкога закона поучен, и ревнитељ за Бога, као што сте и ви сви данас.’ Нико није могао порећи апостолове изјаве, јер су чињенице на које се позивао биле добро познате многима који су још живели у Јерусалиму.” Дела апостолска, 408.

Савле није био изабран насумице, и једна од посебних сврха Павлове службе била је да премости свету историју дословног Израилља са светом историјом духовног Израилља. У вези с том чињеницом, он је написао већину Новог завета. Једно поглавље његових списа указује на потпору за оквир поруке првог анђела, а такође и за оквир поруке трећег анђела. Тај одломак је споменик у историји адвентизма који указује на разлику између мудрих и лудих на почетку и на крају адвентизма.

А молимо вас, браћо, у погледу доласка Господа нашега Исуса Христа и нашега сабрања к њему, да се не дате брзо поколебати у уму, нити узнемирити, ни духом, ни речју, ни посланицом, тобоже од нас, као да је већ настао дан Христов. Нико да вас не превари ни на који начин; јер тај дан неће доћи док најпре не дође отпадништво и не открије се човек греха, син погибли, који се противи и уздиже изнад свега што се назива Богом или чему се указује поштовање, тако да он као Бог седи у храму Божјем, показујући себе да је Бог. Зар се не сећате да сам вам ово говорио још док сам био код вас? И сада знате шта га задржава, да би се открио у своје време. Јер тајна безакоња већ дејствује; само док се уклони онај који сада задржава. И тада ће се открити тај безаконик, кога ће Господ погубити духом уста својих и уништити светлошћу свога доласка; њега, чији је долазак по дејству сатанином, са сваком силом и знацима и лажним чудесима, и са сваком преваром неправде међу онима који пропадају, зато што не примише љубав истине да би се спасли. И зато ће им Бог послати силу заблуде, да верују лажи, да буду осуђени сви који не вероваше истини, него заволеше неправду. 2. Солуњанима 2:1–12.

Контекст овог одломка јесте разматрање питања када ће Христос доћи по други пут. Павле подсећа Солуњане да је на ту недоумицу већ раније одговорио када је рекао: „Не памтите ли да сам вам ово казивао још кад сам био код вас?“ Павле је настојао да спречи да браћа буду заведена у погледу „доласка Господа нашега Исуса Христа, и нашега сабрања к њему“.

Историчари указују на то да је половина поруке Вилијама Милера била заснована на његовом препознавању две хиљаде и три стотине година из Данила, осме главе, четрнаестог стиха. Друга половина његове поруке, која се понекад не препознаје, јесте његов рад на побијању лажних учења у вези са Другим Христовим доласком.

На основу лажне језуитске методологије постојало је (и још увек постоји) истакнуто лажно учење коме се Вилијам Милер доследно супротстављао. То је било лажно учење да Другом доласку Господњем претходи хиљаду година мира, названих „временски миленијум“, чему се и сестра Вајт такође противила.

Milerovo delo je takođe utvrđivalo istinu o doslovnom Hristovom povratku, nasuprot raznim lažnim predstavama o milenijumu koje su bile rasprostranjene u njegovo vreme. Pavle se u 2. Solunjanima obraća Drugom dolasku, te je taj odlomak bio deo Milerovog razumevanja doslovnog Drugog dolaska. To poglavlje bilo je za Milera „Sadašnja istina“.

Павле указује на важан след догађаја повезаних са Другим доласком, а такође износи и логику због које Солуњани не треба да очекују повратак Господа за свога живота. Павле каже: „А молимо вас, браћо, у погледу доласка Господа нашега Исуса Христа, и нашега сабрања к њему.“ Реч „молимо“ значи испитивати. Павле разложно износи чиниоце повезане са Другим доласком и своје слушаоце води кроз неку врсту испитивања, с намером да код својих слушаца произведе анализу своје логике.

Структура његове логике јесте да пре Христовог другог доласка папство мора бити препознато и завладати, и да пре него што се папство појави у историји мора доћи до отпада. Отпад је још био будућ, па је долазак папства био још даље од тога. Према томе, како би ико могао бити заведен да помисли да је Христов повратак близу? Он употребљава неколико симбола папства како би утврдио ко је та сила која се открива после отпада. Он папство назива „човеком греха“, „безакоником“, „сином погибли“ и „тајном безакоња“. Сестра Вајт јасно каже да су све то симболи који означавају папство.

„Али пре Христовог доласка, требало је да се одиграју важни догађаји у верском свету, унапред објављени у пророштву. Апостол је изјавио: ‘Не дајте да вас ико брзо поколеба у мислима, нити да се уплашите, ни духом, ни речју, ни посланицом, наводно од нас, као да је већ настао дан Христов. Да вас нико не превари ни на који начин; јер тај дан неће доћи, док најпре не дође отпадништво и не открије се човек греха, син погибли; који се противи и уздиже изнад свега што се зове Бог или чему се клања, тако да он, као Бог, седи у храму Божјем, показујући себе да је Бог.’

„Павлове речи нису смеле бити погрешно протумачене. Није требало учити да је он, по посебном откривењу, упозорио Солуњане на Христов скори долазак. Такав став би изазвао пометњу у вери; јер разочарање често води у неверовање. Стога је апостол упозорио браћу да не примају никакву такву поруку као да долази од њега, и потом је нагласио чињеницу да папска власт, тако јасно описана од стране пророка Данила, тек треба да се уздигне и да поведе рат против Божјег народа. Док ова власт не изврши своје смртоносно и богохулно дело, Црква би узалуд очекивала долазак свога Господа. ‘Не памтите ли,’ упитао је Павле, ‘да сам вам ово говорио још кад сам био код вас?’“

„Страшна су била искушења која су имала да снађу праву цркву. Још у време када је апостол писао, ‘тајна безакоња’ већ је почела да делује. Збивања која су имала да наступе у будућности била су да буду ‘по чињењу Сатанином са сваком силом и

знацима и лажним чудесима, и са сваком преваром неправде међу онима који гину.”“

„Нарочито је свечана апостолова изјава у погледу оних који би одбили да приме ‘љубав истине’. ‘Зато,’ изјавио је он за све који би намерно одбацили поруке истине, ‘послаће им Бог силу преваре, да верују лажи: да приме суд сви који не вероваше истини, него завољеше неправду.’ Људи не могу некажњено одбацивати опомене које им Бог у милости шаље. Од оних који упорно настављају да се одвраћају од ових опомена, Бог повлачи Свога Духа, препуштајући их обманама које воле.“ Apostolska dela, 265, 266.

Иако сестра Вајт непосредно поистовећује „човека греха“, „онога беззаконика“, „сина погинули“ и „тајну беззаконја“ из Павловог одломка, и назива то „папском силом“, она каже и више. Она поистовећује да су ови симболи, којима се Павле служио да означи римског папу, утемељени у књизи пророка Данила, када је изјавила: „Апостол је стога опоменуо браћу да не примају никакву такву поруку као да долази од њега, и потом је нагласио чињеницу да је папска сила, тако јасно описана од стране пророка Данила, тек требало да устане и поведе рат против Божјег народа. Док та сила не би извршила своје смртоносно и богохулно дело, било би узалуд да црква очекује долазак свога Господа.“ Павле је део поруке Солуњанима, којим је поистоветио папство, заснивао на Данилу, једанаестом поглављу, и тридесет шестом стиху.

И цар ће чинити по својој вољи; и узвисиће себе, и узвеличаће себе изнад свакога бога, и говориће чудесне ствари против Бога над боговима, и напредоваће док се не сврши гнев; јер ће се извршити оно што је одређено. Данило 11:36.

Када Павле идентификује папу као онога „који се противи и преуноси изнад свега што се назива Богом, или чему се клања; тако да он, као Бог, седи у храму Божјем, показујући себе да је Бог“, Павле је парафразирао опис пророка Данила о „цару“ који је чинио „по својој вољи“ и који је „себе“ уздизао и „себе“ величао „изнад свакога бога“. Папа је тај цар који говори „чудесне ствари против Бога над боговима“, и папа је та сила која ће „напредовати док се“ прва „срдња“ не „наврши“ 1798. године.

Једанаесто поглавље Данила, и тридесет шести стих, апсолутно је од суштинске важности да се правилно разуме ако повећање знања 1989. године треба да се правилно разуме. Из тог разлога, лажно учење да је цар у том стиху била Француска, како га је увео Урија Смит, уведено је у првој генерацији адвентизма (1863. до 1888). Смит је изменио текст тридесет шестог стиха са „тај“ цар (што је папство које је било описивано у претходним стиховима) на „неки“ цар (било који цар), како би атеистичкој Француској приписао обележја римског начина богослужења, али то је било само полазиште да би изнео своју омиљену теорију о томе да је Турска цар са севера у четрдесетом стиху и надаље.

Сотона је рано почео да замагљује чињеницу да је цар у том стиху папство, а управо апостол Павле даје Даниловом сведочанству друго сведочанство о тој чињеници. Сестра Вајт пружила је треће сведочанство.

Сатана не само да је настојао да замагли истину да је цар у том стиху папа, већ је, погрешно усмеравајући истину садржану у том стиху, учинио нејасним и значај онога што је „гнев“ у

том стиху представљао. Папство у том стиху требало је да напредује све до 1798. године, када му је нанета смртоносна рана. Година 1798. означава крај две хиљаде пет стотина и двадесет година Божјег гнева који је био извршаван над северним царством Израиља, почевши од 723. године пре Христа.

Да је адвентизам 1863. године бранио и заступао „седам времена“, било би готово немогуће да се Урија Смит извуче с таквом бесмислицом у вези са тридесет шестим стихом, јер би се „гнев“ разумео као представљање Божјег првог гнева од „седам времена“, те стога не би имао никакве везе с Француском. Повећање знања 1989. године Павле подупире у том одломку, и из тог разлога Павлово упозорење у том одломку у погледу оних који не примају љубав према истини, него примају силну заблуду, односи се на то да они тако поступају кроз своје одбацивање истина које Павле износи у том одломку. Једна од тих истина јесте исправно поистовећење цара севера у једанаестој глави Данила, у стиховима четрдесет до четрдесет пет.

У том одломку, након што Павле поистовећује римског папу, он указује на низ догађаја на крају света који воде ка Другом Христовом доласку, што је предмет тог одломка. Он каже: „тада ће се јавити онај безаконик“. Тај „безаконик“ јесте папа, „кога ће Господ убити духом уста својих и искоренити светлошћу доласка својега“. Затим Павле каже: „И њега, којега је долазак по чињењу Сатанину са сваком силом и знацима и лажним чудесима.“ Исус је онај „чији је долазак по чињењу Сатанину“.

Сотонино чудотворно деловање јесте временски период од ускоро долазећег Закона о недељи па све док Михаило не устане и не заврши се време људске пробе. Сотона не чини никаква чуда током Седам последњих зала која се изливају од завршетка времена пробе до Христовог повратка.

„Каже Христос: ‘По родовима њиховим познаћете их.’ Ако су они посредством којих се врше исцељења склони да, због ових пројава, оправдавају своје занемаривање Божјег закона и настављају у непослушности, премда имају силу у било којој и свакој мери, из тога не следи да имају велику Божју силу. Напротив, то је чудотворна сила великог варалице. Он је преступник моралног закона и употребљава свако средство којим може овладати да би заслепио људе за његов прави карактер. Упозорени смо да ће у последњим данима дејствовати знацима и лажним чудесима. И наставиће та чудеса до завршетка времена милости, да би на њих указивао као на доказ да је он анђеоске светлости, а не таме.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 911.

Павле указује да ће доћи до отпада који је претходио откривању папства, и да ће се Други Христов долазак збити „после“ чудесног деловања Сотоне. Чудесно деловање Сотоне почиње недељним законом у Сједињеним Државама, а завршава се наступањем завршетка времена милости и седам последњих зала. Чудесно деловање Сотоне почиње недељним законом у Сједињеним Државама.

„Указом којим се, супротно Божјем закону, намеће установа папства, наш народ ће се потпуно одвојити од праведности. Када протестантизам пружи своју руку преко

провалије да ухвати руку римске силе, када се преко бездана пружи да се рукује са спиритизмом, када, под утицајем овог троструког савеза, наша земља одбаци свако начело свога Устава као протестантске и републиканске власти, и предузме мере за ширење папских неистина и обмана, тада можемо знати да је дошло време за чудесно деловање сотоне и да је крај близу.“ Testimonies, том 5, 451.

Закон о недељи представља крај шестог царства, звери из земље из тринаестог поглавља Откривења. Звер из земље почела је да влада на крају хиљаду двеста шездесет година папске владавине, 1798. године. Стога се папство открило 538. године, мада је његово дело преузимања власти над светом већ било делатно када је Павле записао своје речи. Пре 538. године морало је доћи до отпадништва које је претходило откривању човека греха, који седи у храму Божјем.

Отпадништво је било представљено црквом у Пергаму када је хришћанска црква учинила компромис са религијом паганства, као што је било симболизовано царем Константином. Павле је указивао на пророчке међаше који се морају збити пре Другог Христовог доласка. Пошто је поновио оно чему је раније поучио Солуњане, он затим пита да ли се не сећају да их је раније поучавао овим истинама? Затим их подсећа да би такође требало да се сећају да их је поучавао да ће једна сила „задржавати” папство „да” папство „буде откривено у своје време?” Реч „задржавати” значи обуздавати. Реч „задржавати” је касније у истом одломку преведена као „сад задржава.”

Овај одломак је, дакле, исправно представљен овако: „И сада знате шта задржава папство, да би се папство открило у своје време. Јер тајна безакоња (папство) већ делује; само онај који сада задржава папство, наставиће да задржава папство док не буде уклоњен с пута.” Када је Вилијам Милер препознао овај одломак у Посланици Солуњанима, схватио је да је сила која је спречавала папство да се 538. године уздигне на престо земље била пагански Рим, и да ће пагански Рим задржавати успон папске власти све док не буде „уклоњен с пута.”

„Током дванаест година, колико сам био деиста, читао сам све историје које сам могао наћи; али сада сам заволео Библију. Она је учила о Исусу! Али ипак је у Библији било доста тога што ми је било тамно. Године 1818. или 1819, док сам разговарао с једним пријатељем, кога сам посетио и који ме је познавао и слушао како говорим док сам био деиста, он ме је, на прилично значајан начин, упитао: ‘Шта мислиш о овом тексту, и оном?’ мислећи на оне старе текстове којима сам приговарао док сам био деиста. Разумео сам на шта циља, и одговорио: Ако ми даш времена, рећи ћу ти шта значе. ‘Колико ти времена треба?’ Не знам, али ћу ти рећи, одговорих, јер нисам могао веровати да је Бог дао откривење које се не може разумети. Тада сам одлучио да проучавам своју Библију, верујући да могу открити шта је Свети Дух хтео да каже. Али чим сам донео ту одлуку, дошла ми је мисао: ‘Претпоставимо да нађеш одломак који не можеш разумети; шта ћеш онда учинити?’ Тада ми је на ум дошао овакав начин проучавања Библије: узећу речи из таквих одломака, и пратити их кроз Библију, и на тај начин открити њихово значење. Имао сам Круденову конкорданцију, која је, по мом мишљењу, најбоља на свету; па сам узео њу и своју Библију, и сео за свој писаћи сто, и

ништа друго нисам читао, осим мало новина, јер сам био решен да сазнам шта моја Библија значи.“

„Почео сам од Постања и читао даље полако; и када бих дошао до текста који нисам могао да разумем, истраживао сам по Библији да бих сазнао шта значи. Пошто сам на тај начин прошао кроз Библију, о, како је истина изгледала светла и славна! Нашао сам оно што сам вам проповедао. Уверио сам се да се седам времена завршило 1843. године. Затим сам дошао до 2300 дана; они су ме довели до истог закључка; али нисам ни помишљао да откријем када Спаситељ долази, и нисам могао да поверујем у то; али светлост ме је тако силовито обасјала да нисам знао шта да чиним. Сада сам помислио: морам ставити мамузе и узду; нећу ићи брже од Библије, нити ћу заостајати за њом. Шта год Библија учи, тога ћу се држати. Али ипак је било неких текстова које нисам могао да разумем.“

„Толико о његовом општем начину проучавања Библије. Другом приликом изложио је свој начин утврђивања значења текста који је пред нама — значења израза ‘свагдашња’. ‘Читао сам даље’, рече он, ‘и нисам могао наћи ниједан други случај у коме се она јавља, осим у Данилу. Потом сам узео оне речи које стоје у вези с њом: ‘уклонити’. Он ће уклонити свагдашњу; ‘од времена кад свагдашња буде уклоњена’, итд. Читао сам даље и мислио да нећу наћи никакву светлост о том тексту; најзад сам дошао до 2. Солуњанима 2:7–8. ‘Јер тајна безакоња већ дејствује, само док се уклони онај који сада задржава, и тада ће се открити онај безаконик’, итд. А када сам дошао до тог текста, о, како се јасно и славно показала истина! Ту је! то је ‘свагдашња!’ Добро, дакле, шта Павле мисли под ‘оним који сада задржава’, или спречава? Под ‘човеком греха’ и ‘безакоником’ мисли се на папство. Добро, шта је то што спречава да се папство открије? Па, то је паганизам; онда, дакле, ‘свагдашња’ мора значити паганизам.” William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

Без разумевања да је „свакодневна“ у књизи пророка Данила била симбол паганства, Милеру би било веома тешко да развије оквир на којем је изградио своју пророчку структуру. „Свакодневна“ се појављује пет пута у књизи пророка Данила, и увек је праћена симболом папства. Доказ да је „свакодневна“ у књизи пророка Данила паганство налази се у Павловој посланици Солуњанима. Тамо се налази једно од најозбиљнијих упозорења у Божјој Речи, јер Павле тамо јасно изјављује да ће онима који не љубе истину бити послата силна обмана. Истина која је с намером смештена у Посланици Солуњанима јесте поистовећење повезаности паганства са папством, а одбацити ту истину значи зајемчити да ће силна обмана бити последица тог одбацивања.

Ову тему ћемо наставити у следећем чланку.

Застаните и задивите се; вичите и ридајте: пијани су, али не од вина; тетурају се, али не од жестока пића. Јер је Господ излио на вас дух дубока сна, и затворио је ваше очи; пророке и ваше поглаваре, видовњаке, покрио је. И свака вам је утвара постала као речи запечаћене књиге, коју дају ученоме, говорећи: „Читај ово, молим те“; а он каже: „Не могу, јер је запечаћена.“ И књига се даје неучу, говорећи: „Читај ово, молим те“; а он

каже: „Нисам учен.“ Зато рече Господ: „Пошто ми се овај народ приближава устима својим и уснама својим ме поштује, а срце је своје удаљио далеко од мене, и страх њихов према мени научен је по заповести људској; зато, ево, опет ћу учинити чудесно дело међу овим народом, чудесно дело и дивоту; јер ће пропасти мудрост мудраца њихових, и разум разборитих њихових сакриће се. Тешко онима који дубоко крију своју намеру од Господа, и дела су им у тами, па говоре: ‘Ко нас види?’ и ‘Ко нас зна?’ Заиста, ваше извртање ствари сматраће се као лончарска глина; јер хоће ли дело рећи ономе који га је начинио: ‘Није ме начинио’; или ће обличје рећи ономе који га је обликовао: ‘Није имао разума’?“ Исаија 29:9–16.